

Arrest

nr. 258 392 van 19 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 maart 2021 neemt de verwerende partij in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

Op diezelfde datum werd aan verzoeker ook een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. Het beroep tegen die beslissing is bij de Raad gekend onder het nummer 259 960.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van DENDERLEEUEW/HAALTERT op 27.03.2021 rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

In voorkomend geval,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor ILLEGALE ARBEID

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de RSZ van DENDERLEEUEW/HAALTERT

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België zonder verdere specificatie.. Betrokkene kan niet bewijzen dat hij samenwoont met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

♦ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of Internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds eind 2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor ILLEGALE ARBEID

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de RSZ van DENDERLEEUV/HAALTERT

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is gestoeld op de schending van de artikelen 1, §2, 1° en 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3,7 en 7,4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), en op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht. Het wordt als volgt uiteengezet:

"1. Verzoeker verkreeg tevens een inreisverbod betekend met een duurtijd van drie jaar (bijlage 13sexies), gepaard gaande met de bestreden beslissing.

Hieruit ontleent verzoeker dan ook een belang, aangezien de schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing ook van invloed is op de rechtsgeldigheid van het inreisverbod (gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet). Dit inreisverbod is gestoeld op de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

2. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

3. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten" (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn).

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen. Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken. De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten af zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt:

"risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

5. Bovenvermelde bepalingen verplichten de verwerende partij om een individueel onderzoek uit te voeren naar de specifieke situatie van verzoeker, rekening houdende met de objectieve criteria die in de wetgeving zijn vastgelegd.

In casu dient tevens te worden verwezen naar artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, hetgeen stelt als volgt:

"§ 2. Het in paragraaf 1,11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken omwille van volgende twee motieven:

- verzoeker zijn verblijf ondanks dat hij sinds eind 2020 in België verblijft, niet heeft trachten te regulariseren ("1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds eind 2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren");

- én dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de termijn die is voorzien in artikel 5 Vreemdelingenwet ("3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert").

6. Er werd door de gemachtigde op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de gekende elementen in het administratief dossier bij de beoordeling van het vermeende risico op onderduiken.

Hieruit blijkt namelijk dat verzoeker een vast adres heeft en in de veronderstelling was dat hij legaal arbeid heeft verrichte en hierdoor een legaal verblijf had in België (hetgeen de reden vormde waarom verzoeker zich niet heeft gemeld en niet heeft getracht zijn verblijf te regulariseren).

7. Verzoeker heeft de nationaliteit van Brazilië, alwaar hij werd geboren op [...].

Door de RSZ-inspectie wordt op zaterdag 27 maart 2021 een controle uitgevoerd in [...]. Aan de woning met huisnummer 1 en 2 worden twee personen gezien die werkzaamheden aan het uitvoeren zijn aan de gevel (ze zijn de kanten aan de ramen aan het bepleisteren). Verzoeker is één van deze twee personen. Hij identificeert zich aan de hand van een foto van zijn Braziliaans paspoort op zijn gsm.

Een derde persoon verklaart dat hij de eigenaar is van de woning en dat beide personen, waaronder verzoeker, in zijn opdracht werken aan het uitvoeren zijn aan de woning. Ook zijn onderneming (bvba [...]) is gevestigd op het adres.

Hij laat documenten zien aan de sociale inspectie in verband met de detachering van de betrokken arbeiders in België. Zij worden tewerkgesteld via een Portugese firma. De documenten blijken echter niet volledig te zijn.

Hierop wordt door de RSZ-inspectie de lokale politie gevorderd omdat de betrokkenen niet over de nodige documenten beschikken om te morgen werken en het verblijf in België niet legaal is. Hierop wordt verzoeker meegenomen naar het politiecommissariaat, net als de andere personen.

Verzoeker wordt aldaar verhoord. Hij geeft aan dat hij werkt voor de Portugese firma [...]. Hij is bij deze firma gestart samen met zijn collega (met wie hij aan het werk was) eind november/december 2020. De tewerkstelling van verzoeker werd geregeld via de derde persoon, bij wie zij aan het werk waren. Verzoeker geeft aan dat hij normaal werkt op een werf in Vorst. Ze werken daar van 6u30 tot 15u30 en krijgen opdracht van de aanwezige werfleider. Maandelijks ontvangt hij een loon van 690 euro.

Verzoeker ging ervanuit dat hij op een legale manier was tewerkgesteld. Hij verklaarde hierom herhaaldelijk dat hij de mogelijkheid kreeg om in België te kunnen werken, hetgeen hij deed. De "werkgever" blijkt echter niet in orde te zijn met de nodige administratie, terwijl verzoeker het tegendeel veronderstelde.

Dit werd ook vastgesteld door de RSZ-inspectie: "Uit de afgenomen verklaringen van beide personen blijkt duidelijk dat hun tewerkstelling in België door [...] werd geregeld. Hij heeft hen hier in België aangetroffen en er voor gezorgd dat ze via een constructie met een Portugese onderaannemer voor hem werken. Voor de vastgestelde tewerkstelling werden ze zelfs rechtstreeks door hem aangesproken om aan zijn privéwoning werken uit te voeren" (pagina 6, Proces-verbaal tot vaststelling van inbreuken van de RSZ).

Ook de rol van de "werkgever" wordt duidelijk omschreven, waarbij onder meer wordt gesteld: "Tijdens de controle werden [...] en [...] aangetroffen terwijl ze aan de privéwoning van [...] aan het werken waren. Op het betrokken adres zou ook zijn vennootschap [...] BVBA gevestigd zijn, tot op heden blijkt deze echter nog geregistreerd in Sint-Gillis (Brussel). Op basis van voorgelegde contracten en Limosa-meldingen, wordt ons een situatie voorgelegd waaruit deze personen zouden werken via een Portugese firma. Deze personen beschikken echter niet over een Portugese verblijfskaart en kunnen ook geen Al document voorleggen. Dit laatste document wordt ons achteraf wel nog overgemaakt door [...], maar blijkt vals te zijn. Deze persoon wil dus op basis van vervalste documenten de Belgische sociale wetgeving ontduiken, bijgevolg wordt inbreuk B weerhouden" (pagina 5-6, Proces-verbaal tot vaststelling van inbreuken van de RSZ).

Verzoeker woont bovendien op een vast adres in Anderlecht (een huuradres, gelegen te [...]). Dit adres werd genoteerd door de RSZ-inspectie. Een vast adres vormt een contra-indicatie voor een risico op onderduiken: "[...] en [...] beschikken beiden over de Braziliaanse nationaliteit en beschikken over een persoonlijk gehuurd appartement in Anderlecht" (pagina 6, Proces-verbaal tot vaststelling van inbreuken van de RSZ).

Hieruit blijkt dat verzoeker een vast adres heeft en in de veronderstelling was dat hij legaal arbeid heeft verrichte en hierdoor een legaal verblijf had in België (hetgeen de reden vormde waarom verzoeker zich niet heeft gemeld en niet heeft getracht zijn verblijf te regulariseren).

8. *De gemachtigde moest hiermee rekening houden bij het individueel onderzoek dat moest worden uitgevoerd rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval (artikel 1, §2, eerste lid Vreemdelingenwet: "Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval).*

Bovenvermelde elementen werden niet in overweging genomen, ondanks dat ze van belang zijn bij de beoordeling van het risico op onderduiken, waaruit blijkt dat door de gemachtigde op onzorgvuldige wijze een individueel onderzoek werd gevoerd naar het risico op onderduiken. Meer nog, uit de vermelde motieven in de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier op welke wijze met de concrete situatie van verzoeker - zoals hierboven weergegeven - werd rekening gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

9. *Uit deze elementen blijkt dat geen zorgvuldig 'individueel onderzoek' werd verricht zoals vereist door artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.*

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.2.2. Verzoeker richt zich tegen de beslissing in zoverre ze geen termijn toelaat voor vrijwillig vertrek omwille van een risico op onderduiken.

Artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat kan worden afgeweken van de standaardtermijn van dertig dagen voor het vrijwillig vertrek, zoals bepaald in § 1, indien er een risico op onderduiken bestaat. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

"het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken."

De tweede paragraaf van artikel 1, waarnaar wordt verwezen, luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

[...]

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”

De vaststelling van het risico op onderduiken is *in casu* zowel gesteund op artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, als op artikel 1, §2, °3 van die wet.

Eenzijds wordt gesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren, en anderzijds dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert.

Verzoeker betwist niet dat hij geen verblijfsaanvraag heeft ingediend en evenmin dat hij zich niet bij de gemeente heeft aangemeld. Hij voert evenwel aan dat hij in de veronderstelling was dat hij legaal arbeid verrichtte, en aldus een legaal verblijf had in België – reden waarom hij zich ook niet heeft gemeld bij de gemeente en niet heeft getracht zijn verblijf te regulariseren. Hij wijst erop dat hij ook een vast adres heeft in België en dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn, en pas kan worden vastgesteld na een individueel onderzoek, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Volgens verzoeker blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing op geen enkele manier op welke wijze met zijn concrete situatie rekening werd gehouden.

De Raad is van oordeel dat de loutere beweringen van verzoeker niet van aard zijn aannemelijk te maken dat ten onrechte een risico op onderduiken werd vastgesteld. De verwijzingen naar het PV van de RSZ-inspectie, zoals aangehaald in het verzoekschrift, geven slechts weer dat verzoeker had verklaard dat hij sedert eind november/december 2020 aan het werk was voor de betrokken firma, dat de tewerkstelling werd geregeld door een derde persoon, bij wie hij aan het werk was, dat hij normaal op een werf in Vorst werkt en dat hij maandelijks de som van 690 euro krijgt. Verder wijst de Raad erop dat uit dat zelfde PV, zoals geciteerd door verzoeker, blijkt dat door verzoekers opdrachtgever werd verklaard dat hij *“hen hier in België [heeft] aangetroffen en er voor gezorgd dat ze via een constructie met een Portugese onderaannemer voor hem werken.”* In het verzoekschrift stelt verzoeker ook zelf dat hij bij de betrokken Portugese firma gestart is eind november/december 2020. Uit de huurovereenkomst voor een appartement in Brussel op verzoekers naam blijkt evenwel dat het door hem reeds werd ondertekend op 22 mei 2020. Met andere woorden: verzoeker verbleef vooraleer hij voor de Portugese aannemer begon te werken reeds een klein half jaar in België zonder zich te hebben aangemeld bij de gemeente binnen de wettelijk bepaalde termijn van 3 werkdagen nadat hij het Rijk was binnengekomen en zonder een poging te ondernemen om zijn verblijf gedurende die periode te regulariseren. Verzoeker kan zich dus niet verschuilen achter zijn tewerkstelling om te doen geloven dat hij in de veronderstelling was dat zijn verblijf legaal was. Verder moet worden benadrukt dat van een persoon die geen burger van de Unie is, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij zich als zorgvuldig persoon op afdoende wijze informeert omtrent de verblijfs- en arbeidsreglementering wanneer hij naar een ander land trekt met de intentie er te verblijven en/of arbeid te verrichten.

Nu verzoekers bewering dat hij meende legaal in België te verblijven op grond van zijn tewerkstelling niet aannemelijk is, valt niet in te zien hoe ze de objectieve en niet-betwiste vaststellingen van de verwerende partij inzake het risico op onderduiken zou hebben kunnen beïnvloed. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, of in strijd met artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet is. Het gegeven dat verzoeker een “vast” adres heeft doet daaraan geen afbreuk.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. WIJNANTS